

# Lívið frá »Vøggju í grøv«

Fyri nøkrum árum síðani tosaði eg við eina eldri konu, sum hevði havt bil í fleiri ár. Tað var hon ógvuliga fegin um.

Fyri at prógva, hvussu góður bilur var, visti hon mær, hvussu væl gearini virkaðu og hvar tey vóru.

Fyrsta, annað og triðja gear var heldur einki fyri at rokna, men um fjórða gearið segði hon einki.

— Tá eg spurdi um hetta, segði konan, at tað visti hon ikki. Hon hevði ongantíð nýtt tað!

— So lögdi tað ljóðar, so kom minnið um konuna og bilin fram í hugan, tá eg sá framförluna »Úr vøggju í Grøv« í Norðurlandahúsinum, mikukvöldið.

Tað er ikki framúrskarandi sjónleikarkvinnunum Lise Ringheim og Lene Vasegaard fyri at lasta. Trupulleikin var ljósferlan, sum var so út av lagi vánalig, at tú nærum ynskti at bert try ljósgerald vóru, tí so svaraði dygdirn til orkuna.

Eins og konan einki visti um fjórða gear í bilinum, so vita tey í Norðurlandahúsinum lítið um »Bestu ljósutgerð í Norðurlondum!« Hon er har, men eingin dugir at nýta hana.

Framförlan var lýst sum Kabarett, men tað var ikki rætta heitið. Í orðabókin undir kabarett stendur: »Litil matstovan, har fram verður ført ymiskt lætt skemt«.

Tað kann ikki sigast í so einføldum orðum, tað sum Lise Ringheim og Lene Vasegaard, saman við Niel Rothenborg, tónleikara, førdur fram hetta kvöldið.

Leikurin var lættur, men so álvarsigur og kensluríkur í síni samanseting, at tað best kann sammetast við eina kvöldsetu, har tilveran... úr vøggju í grøv... var lýst, — út frá einum kvinnuligum sjónarmiði.

Nú er tað Klaus Ríbjerg, rithøvundur, sum hevur valt tekstir og bundið ymsu brotini saman. Tað bar framförlan eisini dām av, tí neyvan er nakar núlívandi rithøvundur í Danmark, sum hóast kálkyn — dugir so væl at seta seg inn í hugaheimin hjá kvinnum.

Hann hevur skrivað fleiri skaldsøgur, har høvudpersónurin er kvinna og lýst hana — við teimum sorgum og gleðum, sum kvinnur eru fyri í livinum.

Júst tað var trúðurin í framförluni hetta kvöldið.

Byrjanin var yrking eftir William Heinesen, ið var einasti føroyingur, sum fekk innivist í framförluni. Tú kanst ikki siga, at tað var fyri at Føroyar eisini skuldu umboðast, nú frumsýningin fór fram her. Orðini hjá William bera ivøkstur í sjálvum sær, men kortini...

H. C. Andersen, Poul Henningsen, Dorrit Willumsen, Karen Blixen og fleiri gjørdur imyndina livandi. Einasti útlendingur uttanfyri danska ríkið var Jaques Brell, sum hevur gjørt visuna »Karusellen«.

Brell er annars kendur fyri speiligu yrkingar sínar, sum ofta skemta við yvirvaldinum. Her hevði verið annað tilfar at tikið fram um hesa, sum hevur verið framförd fleiri ferðir.

Í hesum føri var »Karusellen« pettað sundur í bláum, gulum, reyðum og einum øðrum ljósi, sum nærum imyndaði toruslátt og ódnarveður!

Um uppsetingina kundi ein ynskt, at Lise Ringheim og Lene Vasegaard høvdu fingið stuðul í einum leikstjóra. Hóast tær megnaðu til fulnar at fylla pallin, so kundi meira hugflog verið yvir framförluni.

Heili 450 fólk vóru í Norðurlandahúsinum og stóri salurin var nýttur.

Tað skulu góðar listagávur at fylla slíkan karm. Lise Ringheim hevur verið í Føroyum í vár, tá hon leikti í Johan Gabriel Borkman, eftir Strindberg. Lene Vasegaard hevur verið fleiri ferðir her, tey seinastu árin. Tað tóktist sum Lene Vasegaard hevði betri tak í áskoðarunum — kanska tí hon kennir fólk og viðurskipti her?

Samanumtikið kann sigast at framförlan í síni heild var kensluborin og

væl fyriskipað í uppbygningi, men hon hevði verið, um áskoðarafjöldin var minni, so framförlan kundi gerast so innilig, sum hon hevði uppiðborið.

Her hevði Klingran í Norðurlandahúsinum verið meira hóskaði, — og so sluppu tey undan at nýta ljósgeraldini.

Dagný



Lisa Ringheim og Lene Vasegaard, sjónleikarkvinnur sýndu áskoðarunum lívið í góðum sum ringum lotum. Tær gjørdur hetta meistarliga, — kanska tí persónleikin og dirvið hjá teimum so framúrskarandi kom til sjóndar. Tvær sterkar kvinnur lýstu menniskjuni út frá veruligum sjónarmiðum, uttan at nýta gjørdar pallbúnað ella leikpartar.

## Føroyskur listamaður á framsýning í Rostock:

# Ein heiður at verða boðin við

Listaverkini hjá Amariel Norðoy eru gjørd serliga til Biennaluna í Rostock og lýsa bygðalívið og náttúru okkara.

Sosíalurin hevur tosað við Amariel Norðoy, sum

sigur frá, hvussu hann kom við sum listamaður í Føroyum.

— Eg fekk eina áheitan úr Danmark frá teimum listamonnum, sum eru limir fyri Norðurlond í alheimsnevnd fyri Biennaluna í Rostock í Eystur-Týsklandi.

Tey eru Victor Brockdorff og Herluf Bistrup. Hesin seinasti er kendur fyri tekningar sínar í t.d. Information.

Donsku umboðini vildu fegin, at ein føroyingur bleiv umboðaður á Biennaluni, har listafólk úr øllum heiminum eru umboð-

að. Eg málaði sjei málningar og teir eru allir góðkendir av nevndini fyri Biennaluni.

Hvat merkir ein Biennala?

— Tað er ein framsýning — í hesum føri ein málningaframsýning, sum verður hildin annað hvørt ár. Hesaferð er tað 11. ferð, at Biennala er í Rostock.

Er hetta ein soluframsýning?

— Nei, verkini verða ikki seld á Biennaluni, men bert tað at verða boðin við, er ein heiður í sjálvum sær og eisini ein

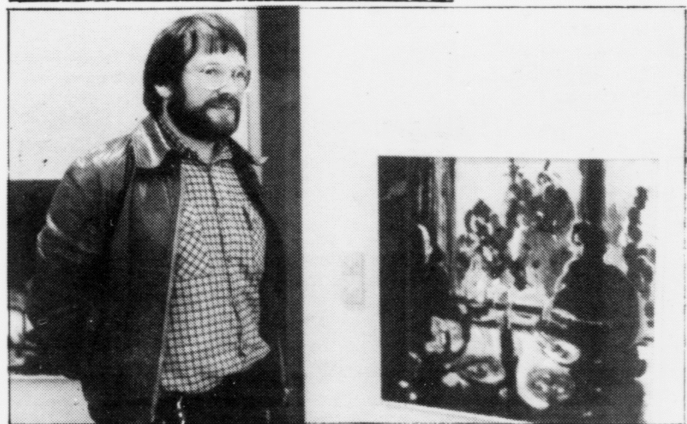
viðurkenning fyri listafólk.

11. Biennalan í Rostock umboðar hesaferð listafólk úr Norðurlondum, Polen, DDR og BDR, Sovjetsamveldinum og USA.

Heitið á Biennaluni hesaferð er: Kunst im Frieden für den Frieden.

Í nevndini fyri Biennaluni eru umboð frá øllum heiminum, sum hava til uppgávu at velja listaverk til hesa sýning.

Dagný



Amariel Norðoy, listamaður, hevur gjørt sjei listaverk til Biennaluna í Rostock, sum lýsa bygðalívið og náttúru okkara. Her er hann avmyndaður á framsýning í Havn.